2

DE

ARTE MEDENDI

APUD PRISCOS

MUSICES OPE atque CARMINUM

EPISTOLA

Ad ANTONIUM RELHAN, M.D.

Collegii Medicorum Londinenſis Socium et Cenſorem.

——— *Nihil hic niſi carmina deſunt.*

VIRGIL.

LONDINI,

Apud GUL. JOHNSTON.

MDCCLXVI.

[Price One Shilling.]

Digitized by the Internet Archive
in 2019 with funding from
Wellcome Library

https://archive.org/details/b3078766x

DE
ARTE MEDENDI
APUD
PRISCOS MUSICES OPE
ATQUE
CARMINUM EPISTOLA.

CUM dies aliquot mihi ſane jucundiſſimos, Trajecti hoſpitio noſtro uſus eſſes, Antoni amicorum ſumme, primarios inter medicos non infime, multum coram te dolebam, rem muſicam, naturâ ſuâpte ad morbos ſive leniendos, ſive omninó depellendos natam, et medicis optimo cum fructu uſurpatam priſcis, prorſús ſordeſcere hodiernis. Tu, pro lepore tuo, cuncta naſo ſuſpendiſti, quaſi aut parum ſerii, aut parum ſobrii ſomnia audiens. Interpelle-

bat ſtatim Congerronum unus et alter, adeo ut hanc rem inter nos ſeduló agere nunquam licuiſſet.

Me vero magis magiſque reputantem, tantum abeſt ne ſententiæ pæniteat, ut hanc indies ſtudio multum acriori tuear; nec dabo, ut tu in cæteris medicus abſolutus, in hac parte tantillum claudicares. Quid enim, de primis hujuſce artis auctoribus ſtatuendum eſt ? Anne Chiron, an Æſculapius pro deliris habendi, qui carmine, cantu, Lyrâ ægrotantes ſanaverunt ? Quos, quod tantopere miſeros ævi ſui adjuvabant, nec ſolum adjuvare profitebantur, grati homines ut Divos colûere. Te ſané, in patres tuos divinos adeo contumelioſum eſſe, religio ſit. At inquis tu, unde hæc noviſti ? Narrant non modo profanæ, ſed literæ item ſacræ. Qualis tibi videtur medicus David ipſe, qui Saulum phreneticum Citharædus non ſemel ſanavit ?

Sed

Sed quó magis et certa et luculenta ſit diſputatio noſtra, te tam auctoritate quám argumentis premere pergo. Talis ergo, ſi placet, ordo eſto, Primum, quid in ægris medendis, muſices hoc eſt carminum, cantûs et lyræ vi factitabant apud veteres medici, quæramus; deinde, quid in hac re ſuadeat natura, rectaque ratio, inſpiciendum,

Sed ne obſcurus fiam, pauca præfari libet; muſice mihi vox generalis eſt, ſicut et Plutarcho videtur, qui libro ſuo totam hanc artem complectenti, *περι μȣσικης* inſcripſit. Ejus partes ſunt vox, inſtrumenta et carmen, ſive vocabula metri cujuſdam legibus adſtricta. Apud priſcos enim nullum fuit carmen niſi cum muſice conjunctum. Unde Homero ſæpe vox ſolennis, *ἀειδε θεα.* * Virgilius item "arma

* Æneid 7.

virumque cano :" et abibi " *pandite nunc Helicona, deæ, cantuſqué movete* ‡. Etiam in Bucolicis poetæ ruſtici " *cantare pares erant* ‖. Plura hujuſmodi epica; nam in dramaticis luce clarius eſt. Plutarchus igitur de omni carminum genere diſerté narrat, ȣ̓ λελυμενην δε ἐιναι των προει ρημενων την των ποιηματων λεξιν, και μετρον ȣ̓κ ἐχȣσαν, ἀλλα καθαπερ Στησιχορȣ τε και των ἀρχαιων μελοποιων, ὁι ποιȣντες ἐπη, τȣτοις μελη περιετιθησαν. Και γαρ τον Τερπανδρον ἐφη κιθαρωσικων ὀντα νομων Ποιητην, κατα νομον ἑκαστον τοις επεσι τοις ἑαυτȣ και τοις Ομερȣ μεληπεριτιθεντα, ἀδειν ἐν τοις ἀγωσι α. π. γ. μ*. Sed in re tam aperta diutius verſari tædet. Quæramus igitur,

‡ Ecl. 7.

‖ Poematum vero, de quibus antea eſt dictum, non ſolutam, nec ſive metro dictionem fuiſſe, ſed ad inſtar Steſichori, et priſcorum muſicorum, qui carmina fecêre, his et modulos coaptabant. Nam et Terpandrum (dixit) qui muſicæ leges citharæ in uſum fabricavit, ſecundum has leges tam ſuis quám Homeri carminibus modulos aptaviſſe, atque ita in certaminibus cantâſſe. Tomus alter, Edit. Francofurt. pag. 1132.

I. Quid

I. Quid in ægris medendis, muſices, hoc eſt carminum, cantus et lyræ vi factitabant apud veteres medici.

Medicinæ auctores, quales nobis exhibentur, principio videndum. Primus jure ſuo Apollo ſiet, medicorum et Pater et Deus. An non idem et Muſices et Medicinæ Inventor? Utroque vero in ægris curandis uſum eſſe, quis æquus negare poteſt? Quid enim vult Cygnus, imaginibus, ſigniſque ejus perpetuó fere adherens? * Cujus mens plané hæc eſt. Sicut Cygnus paulo ante mortem ſuam cantat; ita Muſicen, quemadmodum et cætera medicamenta, mors plerumque ſequitur. Hinc omnem νεμεσιν, et adrogantiæ culpam a ſe quám lepidé amovit medecina. Morbos præterea muſices vi depulſit Chiron; cur igitur

* Montfaucon, vol. i. tab. 26. fig. 2.

Apollo,

Apollo, ſi hoc ſibi diſplicuiſſet, ei potiſſimum in re medicâ inſtituendum, ejus filium tradidit Æſculapium ? At de hâc re certiores nos facit Pindarus, antiquitatis Theologicæ diligentiſſimus auctor.

Καιρα δε Μαγνητι φερων
Πορε Κενταυρω, διδαξαι
Πολυπημονας ᾽αν-
θρωποισιν ἰαθαινοσȣς †.

Et Paulo infra, Τȣς μεν μαλακαις.
᾽Επαοιδαις αμφεπων
Τȣς δε προσανεα πι-
νοντας, ἢ γυιοις περιαπτῶν παντοθεν
φαρμακα, τȣς δε τομαις εςασεν ᾽ορθȣς ‡.

---

† Quem ad magneta adferens
Centauro tradidit, inſtituturo
Varios miſeroſque hominum
Sanare morbos. Pindar, Pyth. iii.

‡ Hos quidem mollibus
Carminibus curans,
Illos autem poculis juvans
Vel membra undique medicamine illinens,
Aſt alios ſecans, cunctos reddidit integros.

Unde

Unde omni parte perfectus, et mortuos advitam reduxiſſe fertur Æſculapius, meruitque vocari,

Ἁρως παντοδαπαν ἀλεκτηρ νȣσων *.

Quid Cybele? Annon ægrotos tibiarum ope ſanavit, et exinde inter præcipuos Deos ab antiquiſſimis mortalibus relata eſt?

Την τε γαρ πολυκαλαμον συριγγα πρωτην ἐπινοησαι — προς δετȣτοις καθαρμȣς των νοσȣντων, προσαγορευθηναι †.

Ad Æſculapium vero redeamus. Symbolum huic perpetuum eſt ſerpens. In quo explicando, et multum et fruſtra, opinor, ſatagunt Eruditi. Tu mecum ſic explicabis; eum in carminibus tantum valere, ut ſerpentibus et omni viperarum

---

* Heros, qui morborum omne depulſit genus. Pindar ibidem.

† Hanc iſpſam dicunt æneam Syringa primam excogitaviſſe — ægrotantium inſuper medicamina. Diodorus Siculus Edit. Stephani, lib. iii. pag. 134.

generi

generi imperaret. Nam in veterum monumentis ſerpens videtur blandienti ſimilis, et ex foramine ſuo in arboris trunco non fugiens, ſed placido gradu repens ad Medicum ‡. Nec aliud veterrimo illi medicorum Umbroni, inſigne artis ſuæ tribuit Virgilius,

Vipereo generi et graviter ſpirantibus hydris
Spargere qui —
Mulcebatque iras — ||

Atde Æſculapio ſatis patet. Ex eâdem Chirontis ſcholâ prodibant Hercules ipſe et Achilles, et hi eodem medendi genere inſtituti, ſi Plutarcho fides eſt; *Ἡρακλεα γαρ ἀκȣομεν κεχρημενον μȣσικῃ, και Ἀχιλλεα, και πολλȣς ἀλλȣς, ὧν παιδευτης ὁ σοφωτατος Χειρων παραδεδοται, μȣσικης τε ἁμα ὢν και δικαιοσυνης και ἰατρικης διδασκαλος* *. De Achille teſtatur Horatius,

‡ Montfaucon, vol. i. || Æneid. lib. 7.

* Nam Herculem accipimus muſicen attigiſſe, Achillem itaque, alioſque multos, quos inſtituiſſe traditur Chiron ille ſapientiſſimus, muſices, ſimul et juſtitiæ, et rei medicæ magiſter.—Plutar. ibid. 1146.

Nobilis ut grandi cecinit Centaurus alumno
—— omne malum cantu levato †

Herculis vero ars Lino perniciei fuit; nam carminis aut nimio quodam, aut inſcito modulo hunc ille necuit. Medicos autem nonunquam errare, præ ſertim juveniles, humanum eſt. At hoc Antiquitas allegoriâ gaudens, videne' quam enarravit? Linum ictu plectri graviore interfecit Hercules. Quam fabulæ mentem non aſſecutus eſt Ælianus, ob diligentiam, potiús quam ingenium laudandus ‡.

Medici omnes qui deinceps ſequebantur, ad idem exemplum ægros curaviſſe credendi ſunt; porro Thaletæ Cretenſis diſerté meminit Plutarchus, Θαλητα τον Κρητα, ὸν φασι κατα τι πυθοχρηστον Λακεδαιμονιους παραγενόμενον δια μουσικης ἰασασθαι, απαλλαξαι τε του κατασχοντος λοιμου την

† Epod. xiii. ‡ Lib. iii. Ælian. Var. Hiſtor.

Σπαρτην, καθαπερ φησι Πρατινας §. Animadverte, mi Antoni, eum carminis vi non ſolum curaviſſe, ſed etiam prorſus abegiſſe peſtem: idque non levioris cujuſdam populi, verúm ipſorum juſſu Lacedæmoniorum, qui omnia cum conſilio, ſummâque ſapientiâ agere ſolebant.

Inter tales medicos exortus eſt Hippocrates; cætera egregius, lyram certe indoctior. Quid igitur mirandum, ſi ſpernens quæ aſſequi non potuit, iis ſe unis dediſſet artibus, in quibus ſuperavit omnes? Hinc vulnus letiferum medicina habuit muſica: nam Hippocrati tantum tribuebant et ſuum et ſequentia ſæcula, ut medicorum plerique ex Æſculapienſibus fierent Hippocratei. Et ita, ſi placet, utramque ſectam ex hinc diſtinguamus. Cordatio-

---

* Quem aiunt oraculi reſponſo quodam Lacedæmonios adiiſſe, eoſque muſices vi ſanaviſſe, Spartamque peſte graſſante liberaviſſe, ſicut meminit Pratinas. Plut. ibid. 1146.

ribus

ribus præterea diſplicuit medicorum quorundam ignorantia et audacia. Nam hinc carmina morbo haud convenientia adhibûere, et illinc ad res magicas plerumque convertebant. Minimé tamen omnes medicos diſciplinam illam deſeruiſſe priſtinam arbitror. Nam inclytus ille Theophraſtus, Medicus pariter et Philoſophus, qui herbarum vires tam ſedulus inveſtigavit, is in medendis ægris muſicam adhibere pergebat. Teſtis eſt A. Gellius, de quo infra plura dicemus. Medicus item, cujus Epitaphium in ſuis inſcriptionibus refert Reineſius, veré Æſculapienſis fuiſſe videtur.

Κλαυδιος 'Ιητηρ Αγαθήμερος ενθαδε κειμαι,
Παντοιης δεδαως κραιπνον ἀκεσμα νοσȣ.

Ξυνον τȣτο δε μοι, και Μυρταλη ἰσα συνευνω
Μνημα, μετ ἐυσεϐεων δ'εσμεν εν Ηλυσιω *.

---

* Claudius ego medicus Agathemerus hîc jaceo
Cujuſcunque qui callui præſens remedium morbi
Sit hoc commune mihi, Myrtalæ pariterque conjugi
Monumentum, cum piis verſamur in Elyſio.
Claſſis 2. inſ. 6 inter Arundelia in Anglia.

Porro

Porro hunc Agathemerum autumat eruditiſſimus Editor, virum fuiſſe præclarum, utpote medicum Lacedæmonium, Cornuti Philoſophi Stoici auditorem, in ævo igitur Auguſti florentem. Quám plané παντοιης νοσȣ, ex Pindari παντοδαπαν νȣσων deſumitur? Nonne hunc Æſculapii æmulum fuiſſe credis? Quid, quod nulli morbos omnigenos ſanare, præter Æculapienſes, præ ſe ferre poſſunt?

De priſcorum Medicis plura adferre licet, ſed nos brevitati ſtudemus. Quid nunc ſcriptores περι μȣσικης Ἰατρειας prodidêre, quid ipſi ſentiebant, quæramus.

Primus eſto Hiſtoricorum, tam fide quam ingenio præſtantiſſimus omnium Thucydides: qui peſtem apud Athenas accuratiſſimé enarrans, nam ipſe interfuit ægrotans, hæc habet; ὄτε γαρ Ἰατροι ἤρκȣντο, πρωτον θεραπευοντες ἀγνοια, ἀλλ αὐτοι μαλιϛα ἐθνησκον ὅσῳ και μαλιϛα προσῄεσαν, ὄτε αλλη ἀνθρωπεια τεχνη ȣδέμια *.

* Namque nil valebant medici (præſertim curantes quem neſciebant morbum, ipſi vero imprimis obiêre,

Ubi

Ubi Scholaſtes, minimé inter vulgares vel recentiores cenſendus, ανθρωπειὰ τεχνη ita explicat, ὅιον μαντικη, ἐπωδη, ſcilicet divinatio, carmen.

At Herodoto forſitan primum tribuis locum, quippe antiquiori. Huic vero το μυθωδες plerumque venanti, fides non plurima debetur. Haud tamen quæ de Babyloniis narrat in medendis ægris, præſertim de Veterum medicinâ agens, præterire poſſum. Nam res eſt exempli adeo rari, ut nunquam alibi id reperire poſſis. Ægroti in foro decumbebant; prætereuntes lex quærere coegit, quo unuſquiſque decumbentium laboravit morbo; ut ſi ipſe aliquid ſimile unquam paſſus eſſet, neceſſe haberet exponere, quâ potiſſimum medicinâ fuiſſet ſanatus*. Quantus igitur hinc

quippe qui ægrotos præcipué adibant) nec quæ ſunt apud homines artes ullæ. Lib. ii. p. 63. edit. H. Stephani.

* Clio, p. 51. edit. H. Stephani.

locus

locus in medicando cantibus? nam his circumforanei præcipuè gaudent. Hiſtorico credere, et noſtræ concluſioni adſentire, penes te liberum arbitrium eſto. Etenim de Demodece medico Crotonienſi incredibilia refert*; quare hunc, licet Hiſtoricorum omnium longé elegantiſſimum atque jucundiſſimum, in re medicâ non amplius conſulamus. Plutarchi teſtimonium inter philoſophos antea audivimus. Nec parvi eſt, quod Ælianus fideliſſimus ſcriptor, de Hierone, et Ptolemæo ſecundo regibus narrat; qui ægrotantes muſicen didicêre, et exinde ſunt ſanati †.

Poetæ nunc ad partes noſtras vocandi. At tu clamitas hos teſtes eſſe inidoneos, quippe rem ſuàm agentes, cum carminum utilitatem atque pretium adaugeant. Sin vero hi artem ſuam ornantes non ſunt audiendi, cur Philoſophos philoſophiam, cur Juris-conſultos jura, cur Medicos denique medicinam laudantes, audimus? Cuique

* Thalia. p. 132. † Lib. iv. c. 15.

ars

ars ſua maximi videtur momenti, nec ideo de ea diſſerentem rejicimus; imo attentiores potius hunc audimus, qui de re penitus ſibi cognitâ verba facit. Quid ſi amplificare aliquid quodammodo videatur? id fidem auctoritatemque ejus pauliſper forſan minuit, verum non omnino tollit. Poetarum igitur teſtimonia audiens, de carminum utilitate in medendis ægris, æquus eſto judex.

Homerus peſtem ex caſtris Agamemnonis carminum virtute depulſam eſſe memorat. Ita exponit Plutarchus, Poetarum partes nequaquam ſecutus; Αλλα γαρ και Ὁμηρος τον κατασχοντα λοιμον τους Ἑλληνας παυσασθαι λεγει δια μουσικης.

Ὁιδε πανημεριοι μολπῃ θεον ἱλασκοντο,
Καλον αειδοντες Παιηονα κουροι Ἀχαιων,
Μελποντες ἑκαεργον, ὁ δε φρενα τερπετ' ακουων *.

---

* Quinetiam Homerus peſtem quæ in Græcos graſſata eſt, ceſſaviſſe muſices vi inquit,

Illi quidem totum per diem deprecati ſunt Deum,
Pulchrum cantantes Pæana juvenes Achivi
E longinquo ferientem cantu demulcentes. Audiens
ille penitus delectatur.

Plutarch. ibid. p. 1146. et Iliad. 1.

Eâdem

Eâdem cantandi ope, veluti remedio in peſte conſueto, Oedipus apud Sophoclem utitur, hunc morbum in cives ſuos miſeré graſſantem depulſurus, quos ita alloquitur,

Πολις δ᾽ ὁμȣ μεν θυμιαματων γεμει
Ὁμȣ δε παιανων τε καὶ ϛεναγματων *

θυμιαματα ſuffitus, quo non melius in amovendâ peſte remedium ; cum hoc conjungitur, quaſi ejuſdam pretii, παιαν, vox, lyra, carmen, cujuſque generis medicinalis muſice. Unde illud maximi Tyrii, ὠθανατε Παιαν †. Sit peſtis ſane inter letaliſſimos morbos ; hâc tamen ſi non letalior, certe magis crucians eſt amor, cui mederi ipſe pené deſperavit Apollo. At quamvis nullis eſt medicabilis herbis, tamen

* Urbs tam ſuffitu undique impletur
Quam Pæane atque gemitu. Oedip. Tyr. adinitium.

† Tu mors namque Pean. Diſſertatio ultim. p. 455. ed. Ox.

carmine

carmine eſſe medicabilem affirmat Theocritus, et conſentientem habet Niciam, Medicinæ et Muſarum laude præſtantiſſimum;

'ȣδεν ποττον ἔρωτα πεφυκε φαρμακον ἀλλο,
Νικια, ȣτ' ἐγχριϛον, ἡμιν δοκει, ȣτ' ἐπιπαϛον,
'Ηται Πιεριδες' κȣφονδε τι τȣτο και ἀδυ
Γινετ' επ' ἀνθρωποις *.

Apud eundem Simætha Delphidis amore peritura

——— ἐς τινος ȣκ επερησα,
'Ηποιας ελιπον γραιας ἀτις επαδει †.

---

* Nil adverſus amorem valet medicina alia,
Sive id inungit, Nicia, ſive aliter fovet,
Quam Muſæ, me judice: hoc lene, hoc dulce
Sentiunt homines. Idyllium, 11.

† ——— quæ fuit unquam, quam non adii
A quâ diſcedebam anu, quæ modo cecinit.
Ibidem Φαρμακευτ.

Pindarus autem Muſicen, *καθολικον*, prout loquuntur, remedium eſſe affirmat; oden exorſus non modo propter hoc teſtimonium, ſed divinam ſuam vim, indies lectu digniſſimam,

> Ἀριϛος ευφροσύνα
> Πονων κεκριμένων
> Ἰατρος ἀι δε σοφαὶ
> Μοισᾶν θυγατέρες ἀοιδαι,
> Θέλξαν νιν ἁπτομεναι.
> Ὀυδε θερμον ὕδωρ τόσον
> Γε μαλθακὰ τεύχει
> Γυῖα, τοσον ἐυλογια ὅσον ?
> Φόρμιγγι συνάορος *.

---

* Eſt quidem lætitia, optimus
Laborum quos affert fatum hominibus
Medicus: hanc vero attingunt
Carmina, Muſarum ſapientes filiæ,
Dulcibus ſuis alloquiis.
Minus enim membra fovet
Lympha tepida,
Quam laudes dictæ
Non ſine lyrâ. Pind. Nem. od. 4.

Ex

Ex Græcis ad Romanos tranſeamus, abs Cicerone auſpicantes. Etenim hunc ego unicum duco Philoſophum, qui, uti Academicum decuit, cæteris omnibus cum æquitate perlectis, id quod veriſimillimum atque hominibus utiliſſimum eſt, exinde hauriebat. Is in prima Tuſculana varias Philoſophorum opiniones de animi naturâ recenſens, hæc habet; "Ariſtoxenus Mu-
" ſicus idemque Philoſophus, ipſius cor-
" poris intentionem quandam, velut in
" cantu et fidibus, quæ harmonia dicitur:
" ſic ex corporis totius naturâ et figurâ
" varios motus cieri, tanquam in cantu
" ſonos. Hic ab artificio ſuo non receſſit,
" et tamen dixit aliquid, quod ipſum
" quale eſſet, erat multo antè et dictum
" et explanatum a Platone †." Nempe in Phædone et Timæo. Quid autem veri ſimile dixit? Scilicet homines hâc harmo-

† 1 Tuſ. 10.

niâ perturbatâ ægrotare, renovatâ autem atque compoſitâ valere. Quæ vero res eam perturbat? Annon vox, ſonuſque diſcors? Quæ demum renovat atque componit? Annon ſonus, quem ſentit harmonia noſtra ſive animus eſſe concordem? Quod non aliud quám muſice habendum eſt. Hæc ſæpe fieri viderat artem ſuam exercens Ariſtoxenus, hæc ſæpe fieri credidit Cicero. Quale tibi videtur hoc teſtimonium? Hanc opinionem pulcherrimé exponit Lucretius, quem præterire non poſſum;

"Senſum animi certâ non eſſe in parte locatam
"Verum habitum quendam vitalis corporis eſſe,
"Harmoniam Graii quam vocant, quod faciat nos
"Vivere cum ſenſu, nullâ cum in parte ſiet mens;
"Ut bona ſæpe valetudo cum dicitur eſſe
"Corporis, et non eſt tamen hæc pars ulla valentis ‡."

‡ 3 lib. pag. 99.

Sed

Sed ad Ciceronem redeo. Is ſæpiſſimé Pythagoreos laudans, Æſculapienſibus proculdubió valde ſtuduit. Nam Pythagorei perpetuo lyram pulſabant, animum ut redderent tranquillum, unde plerumque bona efficitur valetudo. "Nam cum carmini-"bus ſoliti illi (Pythagorei) eſſe dicantur "mentes ſuas a cogitationum intentione "cantu fidibuſque ad tranquillitatem tra-"ducere*." Et paulo infra "Ex quo "perſpicuum eſt, et cantus tum fuiſſe re-"ſcriptos vocum ſonis, et carmina: quam-"quam id quidem etiam duodecim tabu-"læ declarant, condi jam ſolitum eſſe "carmen: quodne liceret fieri ad alte-"rius injuriam, lege ſanxerunt." Exinde itaque liquet et cantus et carmina idem valere, nec fuiſſe ſine muſice metrum. Vide inſuper, quid de carminum vi ſentiebant duodecim tabularum conditores, ipſi itaque a quibus deſumebantur Græci.

* 4 Tuſc. 2.

Sequitur

Sequitur Plinius, quem in hâc re maximi ponderis eſſe arbitror. Quamvis enim cauſæ noſtræ minimé favet, tamen veritate adductus pulcherrimo ſuo teſtimonio eam plurimum adjuvat. Idem præterea Naturæ ejuſque operum indagator diligentiſſimus; quare de re ſibi non incognita teſtimonium attulit. Nec obiter quæſtionem tangit, ſed eam plurimis datâ operâ, atque ſolenniter conſiderat "Ex homine "remediorum primum maximæ quæſtio-"nis, & ſemper incertæ eſt, valeantne "aliquid verba et incantamenta carmi-"num. Quod ſi verum eſt, homini ac-"ceptum ferri oportere conveniet. Sed "viritim ſapientiſſimi cujuſque reſpuit "fides †." Vide igitur quam iniquus eſt in noſtra cauſa judex; at idem fidiſſimus teſtis. "In univerſum vero omnibus horis hominis credit vita, nec ſentit ‡." Etenim rem ita ſe habere omnes perpetuo

† Plin. lib. 28. cap. 2. ‡ Ibid.

credunt, uti ex eorum quotidiano cultu perſpicuum eſt; cur autem credunt, vel utrum omninó credunt, non ſentiunt. Annon hoc eſt palam ſed invitó fatentis, quod omnes Naturâ ipſâ duce ad hoc remedium ferimur. "Figlinarum opera "multi rumpi credunt tali modo: non "pauci etiam ſerpentes ipſos recantari: "et hunc unum eſſe ipſis intellectum, "contrahique Marſorum cantu, etiam in "nocturnâ quiete — Dixit Homerus profluvium ſanguinis vulnerato femine "Ulyſſem inhibuiſſe carmine: Theophraſtus iſchiadicos ſanari. Cato prodidit luxatis membris carmen auxiliari: "M. Varro podagris *." En quot et quales viros ſibi fautores habet muſice medicinalis! Viros maximæ auctoritatis, etiam contra tuam opinionem adpellas Plini, probitate et morum ſimplicitate nulli ſecunde, ex quo tuam ipſius neceſſario elevas auctoritatem. Quis enim Theophraſto

* Plin. lib. 28. cap. 2.

atque Varroni non potius adſentitur, quam Plinio, qui inter arma et claſſes philoſophari ſolitus eſt ? Ne tædio tibi ſim, plura hujuſmodi quæ habet, perſcribere nolo. Unum vero ad capitis finem prætermittere non fas eſt ; " Carmina quædam extant " contra morborum genera."

Quid tibi, Luciane, omnes irridenti placuit, non moramur ; ſufficit nobis, te ipſo teſtante, tum temporis cum unâquâque medicinâ conjunctum eſſe fermé carmen ſuum, *μεγαλα δυναιντο, ἐι τις επιςαιτο ἀυτοις [ακεσμασι] χρησθαι μετα της ὀικειας ἐπωδης ἑκαςω* *. *Επωδῃ τινι ἐξελασας τον ἰον ἐκ τουσωματος* †. *Ἡκον ȣν ὡσπερ ἑλκόμενοι προς την ἐπωδην ὀφεις πολλοι και* ‡. Incantator

* Plurimum valent ſi quis cognoverit iis uti [remediis] carmen ſimul cuique proprium conjungens. Luciani Φιλοψευδης, pag. 829.

† Carmine quodam poſtquam expuliſſet e corpopore venenum. Ibid. pag. 831.

‡ Advenerunt igitur tanquam adacti ad carmen ſerpentes multi. Ibid.

Πολλα ἐν ταις ἐπωδαις χρησιμα ||. Quæ utinam hodie cuncta extarent, communem omnium animantium juvatura ſalutem! Sed de hoc alias. Quis vero tali teſtimonio luculento audito, negare audebit, veteres Græcos pariter et Romanos carminum vi curaviſſe ægros?

Cæteros forſitan, præſertim ævi ſequioris, adducere ſupervacaneum eſſet; hinc vero patet, plures hominum ætates conſentire nobis. A. Gellius certe non ſpernendus, quippe priſcorum librorum diligens Perſcriptor, cujus ingenium paucis, fides omnibus probatur. Erant præterea in omnium manibus, unde penum ſuum deprompſit, exemplaria; aut igitur verum narravit, aut impudentiſſimé mentitus eſt. Quæ in rem noſtram adfert, vide. "Pro-
"ditum hoc pleriſque eſt, et memoriæ
"mandatum, iſchiacis quum maxime do-

|| Multum carmina proſunt. Ibid. pag. 832.

" leant, tum, ſi modulis lenibustibicen in-
" cinat, minui dolores *." Quam affines inter ſe iſchiaci ac podagrici ſunt, tuum eſt, Antoni, judicare; certé podagricis idem prodeſſe remedium tradit M. Varro, "Nec " leves modo, ſed *maximos quoque dolores* " *tibicen modulis levibus incinens minuit*." En igitur Podagræ remedium; quod vos Hippocratei tam diu, et tanta cum hominum ſtrage fruſtra quæſiviſtis. Et moduli depinguntur, et inſtrumentum ipſum, nempe tibia, quam ex omnibus muſicis, vos unicam retinetis. Cur autem hanc, in turpiſſimos ſolúm uſus adhibetis, iis poſthabitis, unde priſcorum medici, vel homines ſanare, vel ingentiſſimos corporis minuere cruciatus ſueti ſunt? Cur demum, ſive Cybeles ſive Panis ipſius præclariſſimum inventum, in viſcera condere, (honos ſit auribus,) quam ſenſus hominum demulcendo morbos depellere mavultis?

* Noctes Atticæ, lib. 4. cap. 13.

Hæc

Hæc non fefelliſſe Patricium illum opinor, cujus meminit Pópius celeberrimus Poeta veſtras,

"Like ſober L——dancing for the gout *"

Etenim ſaltationis comes, vel potius dux et magiſtra eſt Muſice. Pindarus

——————— *χρυσεα φορμιγξ,*
Τας ἀκȣει μεν βασις, αγλαιας αρχη †.

Omnibus vero ægrotis carmina adhibuiſſe videtur Theophraſtus; nam narrare pergit A. Gellius, "Ego nuperrime in libro "Theophraſti ſcriptum inveni, viperarum "morſibus tibicinem ſcité modulatéque "adhibitum mederi ‡." De cujus me-

* Pope epiſ.

† ——————Aurea Tibia
Te audit Saltatio, horæ jucundæ initium.
Pind. Pyth. 1.

‡ A. Gellius, ibid.

dicamenti genere alibi dictum, nec non de eo quod ſequitur, " refert etiam idem Democriti liber, qui inſcribitur περι λοιμων, ἠ λοιμικων κακων; in quo docet, plurimis hominum morbis medicinam fuiſſe incentiones tibiarum ||." Quid hoc teſtimonio amplius, vel gravius eſſe poteſt? Cui opinionem ſuam, vel Platone dignam adjungit; " tanta prorſus eſt affinitas corporibus " hominum, mentibuſque, et propterea " quoque vitiis aut medelis animorum et " corporum *."

Idem narrat Stoicis placere, vocem eſſe corpus, quippe videntibus eam tantos motus in corporibus efficere. Verum corpus ſine corpore moveri, quippe de animo nunc non agitur, a Philoſophiâ alieniſſimum eſt. Tangere enim aut tangi niſi corpus nulla poteſt res. Quod copioſe explicat Lucretius, nam hanc de voce ſententiam,

|| A. Gellius, ibid. * Ibid.

multó

multó acriús quám Stoici, tuentur Democritus, et Epicurus †. Qui igitur ita ſtatuunt, ii carmina habent pro minutis corpuſculis, quæ, veluti pillulæ, perité fabricata, ægrotantibus recté et ſecundum ordinem adminiſtrantur. In Macrobio ejuſdem generis non pauca ſunt, quare hunc perſcribere tædet. Teſtantem ſolummodo adducimus, quod hæc medicandi ratio uſque ad ſuum, hoc eſt ad ſeculi quarti finem, in uſu et pretio viguit; "corporis quoque "morbos medetur [muſice] hinc eſt quod "ægris remedia præſtantes præcinere di-"cuntur ‡."

Nec modo prodeſſe carmina, ſed etiam nocere hominibus exiſtimabant Veteres, malitioſe vel inſcité condita. Apuleius in apologiâ ſuâ, "Igitur ad præſcriptum opi-"nionis et famæ, confinxêre puerum

† Lucret. lib. 4. exorſuſſa, 527.

‡ In Somn. Scipionis, lib. 2. cap. 3.

"quempiam

"quempiam carmine cantatum." Largus autem eſt in oſtendendo, et ſe ab hoc maleficio eſſe alienum, et puerum iſtum non carmine cantatum, ſed morbo comitiali fuiſſe correptum. Eſto, Platonice egregie, nam te libentiſſimé abſolvimus. Veruntamen in hâc cauſâ, nos de *præſcripto opinionis et famæ* duntaxat quærimus. Id in abſentes aggredi, magicæ eſt, artis futiliſſimæ; in præſentes autem, ad medicinam priſcorum attinet, nec a vera Philoſophiâ abhorret. Utriuſque generis plurima habent Vates Romani, quos jam libenter adeo.

Princeps eſto Virgilius, antiquitatis inſuper reconditæ diligentiſſimus cultor. Cujus Locum integrum, non antea intactum, nunc exhibemus,

"Quin et Marruviâ venit de gente Sa-
"cerdos,
"Fronde ſuper galeam et felici comtus
"olivâ,

"Archippi

"Archippi regis juſſu, fortiſſimus Umbro;
"Vipereo generi, et graviter ſpirantibus
"hydris
"Spargere qui ſomnos, *cantuque* manu-
"que ſolebat,
"Mulcebatque iras, et morſus arte le-
"vabat *."

not at all to the purpose.

Num Virgilii mens quæ ſit, dubitas? Qui eum optimus omnium indagavit, Servium conſule; cujus hæc eſt enarratio, "Scilicet Medea, quando — docuit remedia contra ſerpentes — Hi ergo Populi Medeam Angitiam nominaverunt, ab eo, quod ejus carminibus ſerpentes angeret." Donatus quoque in locum, "hic (Umbro) tantâ ſcientia floruit, ut ſerpentibus immitteret ſomnum, ac placaret ſævientes, et curaret, quicquid venenatis morſibus appetiſſent. His medebatur vel cantu vel manibus.

* Æneid 7.

Quæ

Quæ de Magia profert Maro, non eſt gravitatis operis noſtri laudare; verum cogit dulce melos

"Hæc ſe carminibus promittit ſolvere
" mentes,
" Quas velit *."

" Miſcueruntque herbas, et non innoxia
" verba †.

Ubi Servius, " λιτοτης, figura eſt, id eſt
" nocentiſſima. Et eſt argumentum;
" quaſi parum putent venena miſcere, niſi
" etiam magicos cantus addiderint."

Nec prætereundus æqualis ejus et amicus Flaccus

" Ergo negatum vincor ut credam miſer
" Sabella pectus increpare carmina
" Caputque Marſâ diſſilire nænia ‡."

---

* Æneid. 4. † Georg. 2. ‡ Epod. 17.

Hæc

Hæc vero forſitan irridens Canidiam luſit. Quid in arte poeticâ ſeriam rem agens, de carminum viribus ſtatuit? Poetas audiens,

——— "aut dormitabo aut ridebo *."
Annon idem et hodié valent?

Cur igitur aliunde bina remedia petitis, Medici, quæ cunctos morbos ſemper minuunt, plerumque tollunt? Quotus eſt ex infinito ægrotorum grege, quem nec ſomnus neque lætitia non prorſus ſanat? Paregorica igitur atque Cardiaca, uti vocitantur, penitus abjicientes, carmina dormiendi et ridendi unicos fontes, dehinc ægris mortalibus in perpetuum adhibete. Apud Pauſaniam Muſarum aræ proxima eſt ara ſomni. Quam arcta igitur inter ſeſe ſocietas? Quod dudum obſervavit

* Lin. 105.

Swiſt veſtras, feliciſſimi poſt Lucianum ingenii ‡.

Propertius,

> " Aut mea quum tales cane ret tibi, Cyn-
> " thia, ſomnos
> " Tibia ‖."

Quid in locum Joſ. Scaliger, ὁ πανυ? " Alluſum autem ad cantum, quem " καθυπνωτικον, και κατακοιμητικον vocabant, quo " Mercurius Argum Oculatum ſomno de- " poſſuiſſe dicitur." Hunc celebrat Pindarus.

> ———————— Βλεφάρων
> Ἀδυ κλαῖςρον κατεχευας *.

Horatius itaque

> " Ad citharæ cantum ceſſantem ducere
> " ſomnum †."

---

‡ Tale of a Tub. ‖ Lib. 2. pag. 176. edit. Scaliger.

* ———————— oculis

Dulce clauſtrum paulatim inducens. Pind. Pyth. 1.

† Lib. 1. Epiſt. 2. lin. 31. Bent.

Ecquis

Ecquis antiquitatis cultor ex tenebris eruerit, hoc *κατακοιμητικον* carmen? ecquis hodiernus vel carminis vel muſices conditor, extundendo paulatim hoc invenerit? Hoc ſane quam illud, magis eſt ſperandum; quandoquidem multum nos Batavi profecimus *εν τω κατακοιμητικω*, nec veſtrates Angli parum, præſertim in Odis. Macte igitur Poetæ, eaque tandem perficite, quæ Popius vates breviter fore jampridem prædixit. Annon pudet, rem non modo præclare inchoatam, ſed etiam tanto cum fructu elaboratam, imperfectam denique relinqui?

Quam pulchré idem Propertius de vi carminum?

"Quinetiam, Polypheme, fera Galatæa
"ſub Ætnâ
"Ad tua rorantes *carmina* flexit equos *."

* Lib. 3. El. 1. pag. 213.

 Quis

Quis Tibullum elegantiâ Apollinari prææditum ſilere poteſt ?

—— " hæc eadem ſe dixit amores
" *Cantibus*, aut herbis ſolvere poſſe meos*."

Idem mirandam ſane rem canit,

" Carmine quum magico procubuiſſet
" anus †."

Quæ plurima reſtant in hanc rem teſtimonia, ſciens prætermitto, ne jactationi potius quam neceſſitati, id tribuiſſe videar. Nam ex iis quæ attuli, ſatis patent, quas volo, concluſiones.

1. A primordio artis Medicinalis, quiſquis Auctor fuerit, uſque Hippocraten, cuncti Medici in ſanandis ægris Muſicen inter medicamenta habuêre.

---

* Lib. 1. El. 2. pag. 84. † Ibid. pag. 90.

2. Exhinc

2. Exhinc in duas itum eſt partes, quarum alia Æſculapium, alia Hippocraten ſecuta eſt.

3. Æſculapienſibus favebant non modo Poetæ, ſed plurimi etiam ex graviſſimis Philoſophis.

4. Poſtrema, Viguêre Æſculapienſes uſque ad Macrobium, ſcilicet ſeculi quarti finem; at paulo poſt, vel a Barbaris Imperii Romani victoribus, vel ab Arabum medicis e medio ſublati ſunt.

Quo autem abiere, quæ pollicitus ſum ex Sacro-ſancto codice teſtimonia? Ea manet locus ſuus. Major enim, Mi Antoni, his ſacris teſtibus debetur reverentia, quám ut inter ſubſellia cum profanis ſedeant. Hos enim refellere licet, illis autem modo quid dicunt recté teneas, ſine ulla dubitatione credendum.

Quæ de Saulo, quem Davidis cithara ſanavit, narrantur, adeo eximia ſunt, ut plura afferre neceſſarium haud duco. Audias igitur quæ de his docemur, Tremellio Interprete, " Perturbabat eum, Saulum, " ſpiritus malus a Jehovâ *." Hunc morbum reapſe fuiſſe bilem atram, ſive Melancholiam, omnes eruditi agnoſcunt. Inter Judæos, multos a ſpiritibus malis immiſſos eſſe morbos, minime negamus; at iſti his omnes referèbant. Sauli vero morbum, Aulici ejus naturalem autumabant; ſiquidem non ad Deum, cujus auxilium apud eos ad arcendos ſpiritus malos tam præſens fuit, verum ad humanas opes confugiunt. Tale conſilium dant, " edicat, " quæſumus, Dominus noſter ſervis ſuis " adſtantibus tibi, ut perquirant aliquem " ſcientem, pulſantem citharam, eritque " quum inerit tibi Spiritus Dei malus, ut

* 1 Sam. 16. c. 15. v.

"eo pulſante manu ſuâ, bene ſit tibi †."
Annon hæc eorum ſunt, apud quos remedia ægrotis a muſice peti ſolebant? Huic conſilio paruit Saulus, et in lymphationibus ejus, " David accipiens citharam " pulſabat manu ſuâ ; unde reſpirabat " Saulus, et bene erat ei, recedente ab eo " Spiritu illo malo ‡."

Clara hæc omnia, et quæ ſatis noſtram cauſam confirmant. Sin vero reſtet tibi ſcrupulus, Davidem vide non ſemel cithara ſuâ melancholiam Sauli in furorem convertiſſe ||. Nec mirum hoc hominibus fieri, citharam inſcité vel oſcitanter pulſantibus ; in iis vero remediis, quæ affert Deus, locum habere non poteſt.

Audi Grotium noſtratem, de literis omnibus optimé meritum, hâc vero potiſſimum laude inſignem, quod rebus obſcu-

† 16 Ibid. ‡ 23 Ibid. || 18 Ibid. 9, et 19. c. 10.

ris

ris in Sacroſancto codice lucem ſemper affert. Is de muſice medicinali apud Hebræos verba faciens, hæc habet, "præ-
" terea ea vis eſt quorundam ſonorum, ut
" animum concitatum tranquillent, infra
" 16. c. 1 Sam. 16. Alii torpentem ex-
" citant, et rebus magnis præparant, 2 Reg.
" 3. c. 15. Sic ferocientes animos mol-
" livit Pythagoras, ſeditiones accenſas in-
" hibuit Aſclepiades, Damon ebrios et pe-
" tulantes juvenes ad modeſtiam reduxit,
" lymphaticos morbo liberavit Xeno-
" crates *."

Hæc ſatis ſunto, de eo quod primum quæſivimus, quid factitabant vi carminum priſci Medici, reſtat

Secundum, quid in hâc re ſuadeat Natura, et vera Philoſophia.

Quam impar huic operi ego ſum, tu pulchré noſcis; quippe qui artis tam me-

* Annot. in 1 Sam. 10. c. 5.

dicinalis

dicinalis, quam muſices prorſús rudis ſum atque indoctus. Quo igitur ore aggreſſus es? Quoniam ceteri ſocordiam agunt, quos accendere cupio. Præterea in cauſâ tam probabili, quis non poteſt eſſe diſertus?

Divinus Plato ſtatuit, ex quatuor partibus compoſitam eſſe hominis naturam. Quarum prima eſt terrena, cum ſaxis et luto communis. Altera, quæ viget, quemadmodum plantæ et arbores, quam non inconcinné recentiores vegetabilem adpellant. Tertia, cum beſtiis communis, quæ igitur animalis pars vocanda eſt. Poſtrema, ſpiritualis, animus incorporeus, divinæ particula auræ. Quantum omnes hæ partes ex muſice patiuntur, principio oſtendere conabor, unde quantam habet vim muſice, ad homines aut ſanandos, aut nocendos facilé patebit.

1. Nam rebus terrenis adeo imperet muſice, ut vitrea vaſa procul diſſita, voce

humana quotidie rumpantur. Quod ét a Plinio notatum ſupra vidimus. Quid, quod non modo vitrea, ſed lignea, itemque ſaxea, canentibus nobis concinunt, lyris demum tibiiſque alternis quodammodo carminibus reſpondent? Plurima hujus generis congeſſit Derhamus veſtras, qui non minori fide, quám felicitate, Naturam et indagavit et expoſuit. Quem vide de Pavimento, de Fornicibus, de Poſtice, de Subſelliis, de Pileo denique, mirum quid Muſices vi patientibus ‡.

Quantum hoc ad corporum nervos pertinet, quibus vitiatis tot morbos imputant Medici, facilé patet. Annon hos igitur perturbatos ordinare Muſice apta, ordinatos perturbare poteſt inepta? Si vitreos calices diſrumpant moduli diſcordes, quamvis leniſſimi; quid de nervis corporum tenuiſſimis, et delicatiſſimis, fœminarum præcipué, exiſtimandum eſt? Tale

‡ Derham in Phyſicotheologia, lib. 4. c. 3.

quid

quid et ipſi nervoſi, ut vocitas, ſentire videntur; quorum nonnulli, ingruente jam morbo, ſemet in vaſa vitrea mutatos eſſe arbitrati ſunt. Quot ſoni ſunt, qui dentium perturbare aciem vulgo dicti, omnes corporum nervos reverá perturbant? Hoc equidem mihi ſæpé fit; dentibus vero linguam, licuti lyræ plectrum, comprimere, remedio eſt.

Propertius quam elegantiſſimé!

"Orphea detinuiſſe feras, et concita di-
"cunt
"Flumina Threicia detinuiſſe Lyra.
"Saxa Cithæronis Thebas agitata per
"artem,
"Sponte ſua in muri membra coiſſe
"ferunt ||."

Et Alibi.

"Tunc ego crediderim vobis, et ſidera
"et amnes

|| Lib. 3. pag. 213. edit. Patiſſonii.

 Poſſe

" Poſſe Cytæi tuis ducere carminibus §."

Scaliger in locum, " Cytæis eſt Medea."

2. Quantum valet in vegetabilia muſice, experiundo nondum patet: nemo enim Philoſophorum opinor hanc pulcherrimam ingreſſus eſt provinciam. Fabulæ igitur meræ ſient, quæ Orpheum feciſſe canit Virgilius,

" Mulcentem tigres, et agentem car-
" mine quercus ||."

Et Alibi.

———" juſſitque ediſcere lauros †."

Nunquam tamen concedere poſſum, ſaxa abs carmine duci, arbores non item. Eſt inter arbuta humillimum, quod leviſſimé attingente manu, folia repenté contrahit, unde planta ſenſitiva vocatur.

---

§ Idem, lib. 2. pag. 146. || Georg. 4.
† Bucol. 6.

Huic

Huic igitur ſenſum negas eum, quem ſaxis ineſſe fateris? Non adeo abſurdé philoſopharis. Eruditos vero, præcipue Societatis veſtræ Regiæ Socios, iterum iterumque voco in partes, ut hanc rem tandem faceſſant, nec vegetabilia ſinant, pulcherrimum naturæ opus, a finibus Muſices diutiús exulari, ubi ſaxis, lutoque conceditur locus.

Quám pulcherrimé hanc rem explicat, Tragœdiam ſuam exórſus Congreve?

" Muſic has charms to ſoothe the ſavage
" breaſt,
" To ſoften rocks, or bend the knotty
" oak.
" I've read, that things inanimate have
" mov'd.
" And, as with living ſouls, have been
" inform'd,
" By magic numbers, and perſuaſive ſound,

" What

"What then am I? Am I more ſenſeleſs
"grown,
"Than trees, or flint †?"

3. Verum in animalibus nihil deſideratur. Undique enim his dominantur carmina. Id canunt Poetæ, probant Philoſophi, noſmet ipſi denique ſemper et ubique experimur. Quid in re tam apertâ verbis opus eſt? Poetas tamen pauliſper audiamus, quorum carmina in hoc loco melle dulciſſimo dulciora fluunt. E quibus præcipué laudandus mihi Shakeſpeare Veſtras, tum jure ſuo, tum quod ei plurimum debeo. Hujus enim accenſus amore, linguæ Anglicanæ primúm operam dedi, donec eam et legere, et intelligere potui, quamvis nec loqui nec ſcribere poſſum; et nunc eum dies noctesque libentiſſimé legere ſoleo. Eundem audio bonis avibus citó proditurum, curante Clariſſimo Jonſonio; a quo omnia ſperare licet, quæ

† Mourning Bride.

labor, ingenium, eruditio, fideſque perfectiſſima Editoris præſtare valet. De Philologiâ enim optimé, nec minus de cunctis bonis artibus meruit. Quantum ejus Dictionario debeo, tu ipſe ſcis. Hanc certe editionem avidiſſimis animis omnes in hoc loco expectamus Shakeſperiani.

In the Merchant of Venice.

"For do but mark a wild and wanton
"herd,
"Or race of youthful and unhandled
"colts,
"Fetching mad bounds, bellowing and
"neighing loud,
"Which is the hot condition of their
"blood;
"If they perchance but hear a trumpet
"ſound,
"Or any air of muſic touch their ears,
"You ſhall perceive them make a mu-
"tual ſtand;
"Their ſavage eyes turned to a modeſt
"gaze

"By

" By the ſweet power of muſic. Thus
" the Poet
" Did feign that Orpheus drew trees,
" ſtones, and floods ;
" Since nought ſo ſtockiſh, hard, and
" full of rage,
" But muſic for the time doth change
" it's nature *."

Nec video ubi parem apud veteres invenias venuſtatem ; nullibi medius fidius præſtantiorem. Ariſtotelem hic teſtantem audire non eſt alienum.

Ἁλισκονται δὲ θηρευομεναι ἁι ἐλαφοι συριττοντων ἢ ἀδοντων, ὡστε και κατακηλουσθαι ὑπο της ἡδονης. Δυο δὀντων, ὁ μεν φανερως αδει, ἢ συριττει ; ὁ δε, ἐκ του ὀπισθεν βαλλει, ὀταν οταν οὑτος σημαινη τον καιρον §.

---

* Act 5. ſc. 1.

§ Capiuntur autem abs venantum ſive cantu ſive tibiâ, adeo horum dulcedine demulcentur, Cervi. Duorum enim ſimul venantum, alius quidem aperté vel canit, vel tibiam inflat; alter vero pone turgum ſequens, ſimul ac iſte tempus eſſe idoneum docuerit, beſtiam ferit. De Animal. Hiſtor. lib. 9. Cap. 5 ad finem.

Daphnim

Daphnim moribundum plangebant feræ, illius fiſtulæ dulcedine captæ. Hæc quám venuſté Theocritus!

> *Τηνον μανθωες, τηνον λυκοι ωρυσαντο,*
> *Τηνον χ' ὠ 'κ δρυμοιο λεων ἀπεκλαυσε θανοντα.*
> *Αρχετε βωκολικας, μωσαι φιλαι, αρχετ' ἀοιδας* *.

Nam cymbalum apes, non alitér quám milites tuba, in ſtationem ſuam cogit. Quod Virgilius olim admonuit,

"Tinnituſque cie, et Matris quate cym-
"bala circum,
"Ipſæ conſident †."

Quid igitur? num hæc omnia contra veritatem fingunt Poetæ? Ornant quidem, et in nonnullis forſitàn augent; nam res veriſſima eſt, et quam quotidie videmus.

---

* Namque hunc catuli ferarum, hunc lugebant lupi,
Hunc et ipſe ex querceto ruens Leo flebat moriturum
Agite bucolicum, Muſæ dulces, agite carmen. Idyll. I.

† Georg. 4.

Annon magis mirandum, ſerpentes letaliſſimos vi muſices manſuefactos reddi? Hoc autem certiſſimi teſtes prodidêre, tam veteres quám recentiores. Ex illis Davidem Pſalmiſtan imprimis memorare oportet; "Venenum eſt illis ſimile veneno "ſerpentis, ſicuti aſpidis ſurdæ obthu-"rantis aurem ſuam, quæ non auſcultat "voci muſſitantium; utentis incantati-"onibus peritiſſimi *." Omnium igitur animalium efferatiſſimum eſt, et pene extra ordinem quod carmina non ſentit. Mirum quám huic ſimile habent Pindarus et Shakeſpeare, de quibus poſtea. Apud Virgilium vero,

"Frigidus in pratis cantando rumpitur
"anguis †."

Ex recentioribus vero multorum teſtimonia ipſe audivi. Noſtrates enim,

* Pſal. 58. v. 4 et 5.

† Bucol. 8.

qui ultra Indum fluvium mercatûs cauſâ commorati ſunt, affirmant paſſim eſſe Indos, qui parvulâ mercede conducti, ingentes et diriſſimos ſerpentes, vi muſices ex foraminibus ad ſe alliciunt, et æqué innoxios et placidos ut catulum domeſticum reddunt. Nam per urbes ludibundi circumferunt, nec raró in gremio ſuo eos fovent. Vide quæ de monumentis Æſculapii antiquis antea diximus. Hæc non abs nautis mentiri ſolitis, verum a viris graviſſimis accepi; inter quos M. Von Storken eſt, arcis prope Gangem quondam Præfectus, quem ego honoris cauſa nominatum volo. Annon Veteres credidêre Ariona abs Delphino eſſe vectum, qui ejus citharâ demulcebatur? Cui ipſe, talia recordatus, pené fidem habeo.

Idem fieri ſolitum eſt olim apud Ægyptios, quod copioſius expoſuit Dion, Cleopatræ interitum narrans. His vero incantatoribus nomen Pſylli inditum eſt, quorum non paucos ſecum ſumpſit Cato minor, Romanorum Sapientiſſimus, per

Solitudines Lybiæ, aſpidibus refertiſſimas, exercitum ſuum trajecturus. Τους καλουμενους Ψυλλους ἐπαγομενος, ὁι τα δε δηγματα των θηριων ἰωνται, τοις στομασιν ἑλκοντες ἰον, αυτα δε θηρια κατεπαδοντες ἀμβλυνουσι και κηλουσι *.

Ad hanc rem pertinet, quod Scaligero ipſo Auctore, refert Boyleus veſtras præclariſſimus, de quodam Equite Vaſconico, qui ſonantibus iſtiuſmodi tibiis, quæ crumenæ adjunguntur, veſicæ ſuæ imperare non potuit †; hoc enim certe paſſus eſt, non ut homo, ſed ut animal. Quod bené ut ſemper, Shakeſpeare veſtras effert,

"And others, when the bagpipe ſings
"i'the noſe,
"Cannot contain their urine for *affec-*
"*tion*."

---

* Quos vocant Pſyllos ſecum agens; namque illi viperarum morſus ſanant, ore extrahentes venenum, viperas autem ipſas cantando demulcent, et innocuas reddunt. Plutar. Vit. Caton. Pag. 787.

† Boyleus apud Derhami Phyſico-Theolog.

Et

Et paulo infra

"Why he a woollen bagpipe, but of
"force
"Muſt yield to ſuch inevitable ſhame,
"As to offend, himſelf being offended *."

In Tarantulæ morſibus, muſice quám efficax eſt remedium, et quám unicum, tute meliús exponere potes. Res dudum incredibilis viſa eſt, hodie veró omnes agnoſcunt eruditi. Idem olim multis ex muſice remediis contingere, et ſpero et auguror. Hinc equidem triumphare de Hippocrateis datur. Sed victis parcendum eſt.

De hoc denique toto genere affirmat, qui vobis Homerus eſt, Miltonus veſtras, "Sound charms the ſenſe †."

---

* The Merchant of Venice, Act 4. Sc. 1.

† Paradiſe loſt.

IV. In animi vero motibus vel ciendis, vel ſedandis, non minus eſt efficax. Memorat Spectator veſtras Addiſon modulos muſices quoſdam, unde animus ingentiſſimis concutitur terroribus.

Quinetiam ſuis juſſit Pythagoras, ut muſicen ad animum ſolum referrent, nec aliunde eam perciperent. *Πυθαγορας δε ὁ σεμνος ἀπεδοκιμαζε την κρισιν της μουσικης της αισθησεως**. Hanc muſices tu ipſe vim, hanc ego, hanc omnes perpeſſi ſumus; qui expers eſt, hunc vix hominem, ſed immanitate Diabolum quendam eſſe cenſet Shakeſpeare,

"The man who hath no muſic in him-
"ſelf,
"And is not mov'd with concord of
"ſweet ſounds,

---

* Pythagoras autem ille colendus, flocci habuit omnem muſicen quæ per corporis ſenſus judicatur. Plut. de Muſice, pag. 1144.

"Is

" Is fit for treaſons, ſtratagems, and ſpoils;
" The motions of his ſpirit are dull as
" night,
" And his affections dark as Erebus:
" Let no ſuch man be truſted †.

Annon Pindarum legerat ita canentem

Ὁσσα δε μη πεφιλήκε
Ζευς, ἀτυζονται βοαν
Πιεριδων ἀιοντα,
Γαντε και ποντον κατ᾽ ἀμαιμακετον
Ὀς γ᾽ ἐν ἀινα Ταρταρω κει-
ται θεων πολεμιος,
Τυφως εκατον καρανος *.

Eliſæus Propheta, impio Iſraelitarum rege viſo, iracundiâ adeo eſt agitatus, ut mu-

---

† Merchant of Venice, Act 5. Sc. 1.

* Quæcunque ſunt Jovi inviſa,
Hæc tremunt vocem
Muſarum audientia
Tum quæ terram, quam quæ vaſtum colunt æquor;
Ipſe qui in Tartaro jacet ſævo
Diis infeſtiſſimus, Typho centiceps. Pyth. 1.

nus

nus ſuum obire non potuit. Hunc tamen illico ſedavit cithara ‡. Nec ob alium finem Veteres arbitror in cœnis adhibuiſſe lyram, quám ut exinde iracundiâ et curis amotis, placido animo convivarentur. Num famem cármina excitant? Ariſtotelem vide Philoſophum acutiſſimum, quid ſentit de muſice animis hominum imperante. Της γαρ δια των πονων λυπης Ἰατρεια εϛι Μȣσικη *. Et Pauló infra εχει γαρ μȣσικη φυσικην ἡδονην — Ευθυς γαρ ἡ των ἁρμωνιων διεϛηκε φυσις — fuſius denique explicat, quo pacto μελη diverſa, omnes animi motus aut excitant aut ſedant. Ουκ ἡκιϛα δε δια των Ὀλυμπȣ μελων. Ταυτα γαρ ὁμολογȣμενως ποιει τας ψυχας ενθȣσιαϛικας — εϛι δε ὁμοιωματα μαλιϛα †

‡ 2 Reg. c. 3.

* De Repub. lib. 8. c. 5. Nam dolor qui ex laboribus oritur, ejus medicina eſt Muſice. — Ineſt quidem Muſicæ naturâ ſuâpte Voluptas — Verum proculdubio varia et multiplex eſt harmoniarum natura.

† Plurimum vero per Olympi modulos. Quis enim negat ex his animos reddi enthuſiaſticos? Omnes ſimiliter, præcipue quibus verum ineſt ingenium

παρατας

παρα τας ἀληθινας φυσεις εν τοις ρυθμοις και τοις μελεσιν ὀργης και πραοτητος, ἐτι ἀνδρειας και σοφροσυνης, και παντων των ἐναντιων τȣ τοις, και των αλλων ἠθικων. Plura non perſcribo ; nam dignum eſt caput quod totum perlegas. Idem in problematibus ὁσα περι ἁρμωνιαν Δια τι ρυθμȣ, και μελει, και ὁλαις ταις συμφωνιαις χαιρȣσι παντες, ἡ ταις κατα φυσιν κινησεσι χαιρομεν κατα φυσιν — ἁι γάρ νοσοι της τȣ σωματος ȣ κατα φυσιν ταξεως κινησεις εισι*. Quod ultimum ab Ariſtoxeni ſententiâ non alienum eſt, uti fuſius ſupra expoſuimus.

Hanc totam rem quám venuſtiſſimé depingit Drydenus veſtras, in Ode ſuâ cui titulus, *Alexander's Feaſt.* Ex hiſtoriâ ſa-

carmine et modulis feruntur ad iram et manſuetudinem, ad fortitudinem itaque et modeſtiam, ad omnia etiam quæ his ſunt contraria, ad cæteros denique qui hominibus contingunt affectus.

* Quæ ad harmoniam pertinent — Quid eſt cur carmen, moduli, et nullæ non ſymphoniæ, omnibus gaudium afferunt ? Num in motibus qui ſecundum naturam fiunt, ipſâ Naturâ imperante lætamur ? — Quid enim aliud corporis morbi habendi ſunt quam motus contra ordinationis naturam ? Problem. 3.

tis notâ depromens, arte divinâ atque elegantiâ Timotheum nobis exhibet, lyrâ ſuâ Alexandri animum, in quaſcunque voluerit partes, trahentem. Multos legi apud vos Pindariſtas; verum hæc equidem Ode facile exſuperat omnes; nam Graii veſtratis elegiaca eſt, nec Tibullianis ipſis cedit †.

Quantum vero dominatur Barbaris Americanis Muſice? Quos Bellonæ canticus, quem vocant *War hoop*, in furorem plané, et rabiem vertit. Hoc veſtri milites fortiſſimi non raro experti ſunt. Eoſdem vero narrat fidelis Scriptor, ex tibiâ Centurionis cujuſdam Gallici adeo manſuefactos quondam eſſe redditos, ut quem infeſtiſſimis animis adorti ſunt, hunc pro cariſſimo habuiſſent.

Quid Hudibras veſter, tam acri judicio et ſumma eruditione, quam ſalibus refertiſſimus?

---

† The Country Church-Yard.

"For

" For if a trumpet ſound, or drum beat;
" Who has not a month's mind to com-
" bat * ?"

Quandoquidem igitur omnibus partibus, a quibus componitur homo, adeo imperet Muſice, quantum id ad homines ſanandos valet, tute optimé ſcis. Nec enim, niſi cum omnia elementa noſtra et partes recté ſe habeant, harmonia ſive bona Valetudo conſtare poteſt. Eam ergo perturbatam, componere atque ordinare, utrum horum melius poſſe videtur? an Muſice, an herbæ et medicorum, quælibet ſunt, δοσεις? Etenim hæ terrenam plerumque vel vegetabilem, illa omnes noſtrûm partes tangit.

Hoc idem, vel pené plus concludit Temple veſtras; at qualis vir? Quem ſcilicet omnes, in judicio, ingenio atque eruditione agnoſcunt fuiſſe primarium: " The powers

* Part 1. Cant. 2. l. iii.

et quæ ſequuntur. Curis tandem et vigilantiâ confectus, Deum ſomnum rite, ſcilicet per muſicen invocans, habuit ſibi propitium. Aulicis enim imperat,

"Let there be no noiſe made, my gentle
"friends,
"Unleſs ſome ſlow and favourable hand
"Will whiſper muſic to my weary ſpirit *."

Quem protinus invaſit ſomnus tam arctiſſimus, ut coronam in pulvinari juxta ſe poſitam arriperet, ipſo non ſentiente, Galliæ Princeps.

Tu autem quæris, cur non ii maximé longævi atque ſani ſunt, apud quos maximé viget Muſice, quippe ægrotis tam efficax remedium. Num vero Itali, quám Helvetii, melius valent? His enim deliciæ, illis probro eſt Lyra. Mitto Xenophilum muſicum, qui centeſimum et quintum attigit annum, teſtante Ariſtoxeno apud Lucianum †. Nam tibi, medico præſer-

* Henry IV. part 2. act. 4. ſc. 9. † Περι Μακροβιων. Idem itaque teſtatur Plinius, Hiſtor. Natur.

tim,

tim, facilé reſponderi poteſt. Annon corticem Peruvianum, efficaciſſimam et præſentiſſimam agnoſcis eſſe medicinam? Quid ſi hunc vehementiſſimé πυρεττοντι porrigas; annon letalis eſt? Lethargico paregoricum præbe, furenti cardiacum, nonne pro medico ſicarius es habendus? Nec aliter nocet Muſicus, qui huic carmen concitatorium, illi καταкοιμητικον concinat. Perito medicinarum delectu, pro laborantium morbo atque valetudine, in utriſque opus eſt; nec artem elevare debent, qui eam illotis, ut ajunt, manibus accedunt.

Hoc malum ſapientiſſimé cavebant olim Argivi, lege ſancientes, ne quis muſices, aut novum inſtrumentum, aut modulos novos, ſenatûs injuſſu proferret: imo et peccantem contra legem reapſe puniebant. Ἀργειους μεν γαρ και κολασιν επιθειναι ποτε φασι τη εις την μουσικην παρανομιᾳ, ζημιωσαι τε τον επεχειρησαντα πρωτον τοις πλειοσι των επτα β, ρ, κ, τ *. A quo non

* Quin et Argivi dicuntur ſupplicium ordinâſſe olim in eos, qui contra leges muſicæ deliquêrunt; nam multam indixêre ei, qui plus quam ſeptem nervis aggreſſus eſt primus, &c.

multum

multum diſcrepat inſtitutum veſtrum. Etenim nemini apud Londinum, ſi recte accipio, veſtri Medicorum Collegii injuſſu, aut novam medicinam proferre, aut conſuetam mutando inquinare licet.

Porro quærere pergis, quid in hâc re faciendum? Omnes enim Muſici medicinam, muſicam vero Medicorum plerique neſciunt. Quid olim dixit ille? Utinam aut Reges eſſent Philoſophi, aut Philoſophi eſſent Reges! Cum vero ex Philoſopho Regem, quám ex Rege Philoſophum citiús faceres; ito quidem ex Muſico Medicus tardiús, ex Medico Muſicus citiús prodibit. Ne vobis igitur pudori ſit Lyra, Eruditiſſimi Medici, quam ut ediſcerent, omnibus ſuis juſſit ipſe Pythagoras.

Quibus morbis feré ægrotant homines, quid præterea valet uniuſcujuſque temperamentum, te raro fallit. Nihil igitur ultra quærendum, niſi ut ex carminibus, potius quám ex materiâ medicâ, ut dicitur, remedia petas. Illinc enim, quæ exhilarant,

larant, quæ contriſtant, quæ ſomnos inducunt et auferunt, quæ denique corpus quâlibet diſcordiâ perturbatum componunt, ſemper et affatim depromere poſſis. Nec ut in totum exulet Materia Medica, poſco; id enim oris impudentiſſimi eſſet, ſed ut particeps tandem in medendis ægris ſit Muſice, nec diutius ſummâ cum hominum pernicie abs medicis repudietur.

Muſices virtutes, quot et quales ſunt, omnium præcipué amiciſſimo noſtro B — callere dedit ipſe Apollo. Qui ſicut Attici olim, et ſalibus et muſice præſtat. Hic quantó voce cedit, tantó acumine et judicio cantandi anteit cunctos. Eum potiſſimum conſule, quid ſit molle, quid virile, quid dulce, aſperum quid, vetus illud Doricum quale ſit, quale Lydium, elaboratam ad artem quæ pertinent, quæ ad diſſolutam, quid denique muſices pars unaquæque, ubicunque vocaveris, agere poteſt. Hunc equidem modulos illos

medendi priſcos excogitaturum ſpero, aut alium neminem.

Plura de hâc re dicere, nec ingenii, nec ſcientiæ, nec negotii noſtri eſt. Porró, quám inculté craſſâque Minervâ dicuntur, me non latet. Quorſum igitur hæc, inquis? Ut alios ad hoc aggrediundum opus excitem, quod illis gloriæ, hominibus vero ſaluti fiet. Ut non deſint Scriptores graviſſimi, cúm non deeſt cauſa graviſſima ſcribendi.

Rem ſæpe detuli ad noſtrates, præcipué ad Academiæ primarios: quorum cauſæ noſtræ favent non pauci, ceterum opus aggredi nolunt omnes; quippé novum, inauditum, et quod Batavorum auribus minimé placet. Inaudita forſan proferre impuné licet, ſed muſice operam dare, apud nos pené capitis eſt. Anglorum erit, ſi bene auguror, hanc perditam renovare artem, quæ ſibi in perpetuum laudem ingentiſſimam, omnibus autem indolentiam

tam

tam animi quám corporis afferet. Vobis enim honeſtiſſima voluntas eſt, primos in cognitione veri ingredi viam; ceterum voluntati, nec ingenium neque labor deeſt. Quot vero, et quales ubique in veſtris Inſulis fortunatis Mæcenates? Inter quos ſilere non poſſum F— juvenem nobilem, natalitiis præclarum, animi magnitudine præclariorem; cui ego plurimum libentiſſimé debeo. Æſculapio Muſica Medicinali, priſtinos ſuos honores, et cultum diu neglectum, Veſtrates tandem inſtaurabunt.

Macte igitur eſto, mi Antoni, et B— felicis ingenii ſocium adſumens, hoc opus aggredere pulcherrimum; quod vobis, voſtriſque omnibus felix, fauſtumque ſit! Porro ſi te adeo diſtinent ægrotantes, illum veró negotia ſua, ut vobis otium non ſit; alios excitate, aliis auctores eſtote, qui artem utramque callent, et tam Muſis quám ſaluti hominum deditiſſimi ſunt.

Saluta Cantabrigienſes omnes, præcipuè T—— eruditum pariter et benevolum, quem ego plurimi habeo. Amiciſſimis noſtris, qui H—— viri benigniſſimi menſam hoſpitalem adeunt, læta omnia precor. Cui olim ſemel interfui, quot et quanta gaudia percipiens! Cui, ſi iterum Londinum viſere contingat, quám regiis dapibus, intereſſe mallem.

Quid mihi demum ſit, rogas? Exercet me hodie, ſicut olim, imperitorum quorundam pervicax odium; quibus tamen ingenti meo cum labore, multum profui, aut ſaltem prodeſſe conatus ſum. Solatio ſunt, eorum qui fuêre Homerus, Pindarus, Plato, &c. etiam qui hodie ſunt, multi, eruditi et amantes viri, cuncti denique qui penitús me noſcunt. Num ego rebus in ullis laudem merui? Eæ ſunt ipſæ, propter quas undique in me animis infeſtiſſimis concurritur. Te nil horum latet. Si ego, nec amicum calamitoſum deſerui

unquam

unquam, nec in rebus ſuis lætis inimicum turpiter colui; cur aſſentatores, paraſitos, transfugas, proditores manet honos, me autem repulſa, atque diſſidium? In me immerentem ſæpe irruit fortuna; verum non hoc, ſed eorum de quibus bene merui, excruciat negligentia. Quamvis igitur mihi ſolum natale cordi ſemper erit, hoc tamen in perpetuum linquere aveo, nidum aliquem et ſenectuti inſtanti, et otio literatorio comparaturus. Plurimum te ſalutant in Academiâ noſtra amici ſuperſtites.

Bene vale, mi jucundiſſime Antoni, et utramque tibiam felicitér tuearis.

Trajecti Kal. Nov.

M.DCCLXV.